

Vezető szerkesztő:

Petres Csizmadia Gabriella,
Petres Sándor

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

A szerkesztőbizottság elnöke:

Fibi Sándor

Tagok:

Bárcki Zsófia,
Hrbáček Noszek Magdaléna,
Kalácska József,
Klemen Terézia,
Krippel Éva,
Novák Mónika,
Pázmány Annamária,
Szokol Dezső

Nyomdai előkészítés:

Rácz Éva

Nyomja:

Press Group s.r.o., Banská Bystrica

Kiadja:

a Lilium Aurum Könyvkiadó
és a Katedra Alapítvány

Felelős kiadó:

Hodossy Gyula

Elérhetőség:

Lilium Aurum, s.r.o.
Galantská cesta 658/2F,
929 01 Dunajská Streda
Tel.: 00421 903 724 781
E-mail: katedra@katedra.sk
Honlap: www.katedra.sk

Laprendelés:

marketing@liliumaurum.sk,
00421 903 724 781

KATEDRA

mesecnik
ročnik XXVI., 9. číslo, máj 2019

Vydavateľ:

Lilium Aurum, s.r.o.
Galantská cesta 658/2F
929 01 Dunajská Streda
IČO: 17642183
a Nadácia Katedra
Galantská cesta 658/2F
929 01 Dunajská Streda
IČO: 35591609
ISSN 1335-6445 ■ EV: 611/08
Náklad: 2500 ks

REDAKCIA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:

Lilium Aurum, s.r.o.
Galantská cesta 658/2F
929 01 Dunajská Streda
Tel.: 00421 (0)903 724 781Honlap: <http://www.katedra.sk>E-mail: katedra@katedra.sk
katedra.szerkesztoseg@gmail.comMinden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

MERVA ATTILA

EGY SZIGETLAKÓ VALLOMÁSA...

Bevallom, nem egyszerű pátozmentesen írni az ember kedvenc városáról, mert mitől is válik kedvencé, a miénkké egy város? Összetett kérdés, de számomra leginkább azokat a tapasztalati és emlékrétegeket jelöli meg, melyek az ember személyiségfejlődését nagyban befolyásolják, akár pozitív, akár negatív kontextusból nézve, hiszen néha a negatív tapasztalat is előrevisz bennünket.

Dunaszerdahely. Európa legnagyobb folyami szigetének kisvárosa, talán a leginkább magyar jellegű város (Nagymegyer, Gúta, Komárom és Bős mellett) Szlovákiában, s benne mi, a „szigetlakók”. Érdekes ez a szigetlakó jelleg, hiszen a földrajzi mellett kisebbségi szemszögből nézve is szigetlakók vagyunk. Innét származhat az elvagyódás és honvágy sajátos oszcillációja, ami e sorok szerzőjét már gyerekkora óta kíséri.

Óvodás koromban lettem szerdahelyi, a nyolcvanas évek elején, akárcsak a korabeli szocialista urbanisztikának és iparosításnak köszönhetően több csallóközi család. Előtte nem volt kötődésem a városhoz, és gyerekként sem igazán kedveltem, mindig visszavágytam nagyszüleimhez, Bakára. Akkor még valahogy nem tudtam azonosulni a város légkörével, de akaratlanul is kialakultak bizonyos kötődések: az iskola, A KÖNYVTÁR (melynek mai napig aktív olvasója vagyok), az üzletek (az összesre emlékszem), az apró belvárosi utcák familiáris légköre, melyet a fentebb említett szocreál városépítési „sturm” sem tudott teljesen felszámolni. Mindez együtt alakította ki azt a sajátos miliót, mely meghatározta (kora) fiatalságomat. A kilencvenes évekkel sajnos szertefoszlott az egész, hiszen a város életét rendkívül erősen befolyá-

solta a bűnözői csoportok markáns jelenléte, s ez nem tette igazán vonzóvá a várost és szélesebb vonzókörzetét. Jómagam ekkor kerültem házasság révén Pozsonyba, ahol kisebb megszakítással több mint húsz évig éltem úgy, hogy igazából sosem váltam pozsonyi lakossá, hiszen mindig is magamban hordtam a csallóközi (szerdahelyi, magyar) mentalitást és a már említett „szigetlakó honvágyát”. Érdekes azonban, hogy sok csallóközi emberhez hasonlóan a mai napig megmaradt egyféle laza kötődésem a főváros iránt (munka, barátok, szórakozási lehetőségek). Köztudott, hogy a Csallóköz „piaca” (munkaerő, termények, nyersanyagok) mindig is Pozsony volt, és ez szerintem napjainkig sem változott.

Időközben a szülővárosomban is rendeződött a helyzet, és Dunaszerdahely aránylag rövid idő alatt hihetetlenül felívelő fejlődésen ment keresztül: kiváló magyar óvodák, általános és középiskolák működése, városépítéset, infrastruktúra fejlesztése, új befektetések, ipari beruházások és mindemellett a kulturális és sportélet fellendülése jellemzi ma, ami több határon átnyúló projektnek, de főként az áldozatkész helyi embereknek köszönhető. Ennek hatására a város is egyre élhetőbbé vált, és ami a legfontosabb, a beköltözések ellenére is stabilan magyar nyelvű és arculatú maradt. Miután négy éve megszületett a kislányunk, már nem volt kérdés, hogy maradunk-e Pozsonyban, vagy visszatérünk-e Szerdahelyre. Úgy gondoltuk, hogy a fentebb említett milióban szeretnénk felnevelni gyermekünket. Győzött a „szigetlakó honvágya”, és úgy érezzük, hogy ez a döntés már egy életre szól.